AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2005. április 19. *

A T-380/02. és T-128/03. sz. egyesített ügyekben,

a **Success-Marketing Unternehmensberatungsgesellschaft mbH** (székhelye: Linz [Ausztria], képviselik: G. Secklehner és C. Ofner ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: J. Weberndörfer és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: német.

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

a **Chipita International SA** (székhelye: Athén [Görögország], képviseli: P. Hoffmann ügyvéd),

egyrészről az OHIM első fellebbezési tanácsának 2002. szeptember 26-i (R 26/2001-1. sz. ügy) a felperes *in integrum restitutio* iránti kérelmét elutasító határozata, másrészről az OHIM első fellebbezési tanácsának 2003. február 13-i és/vagy 2003. március 13-i (R 1124/2000-1. sz. ügy) a Success-Marketing Unternehmensberatungsgesellschaft mbH és a Chipita International SA közötti felszólalási eljárásra vonatkozó határozata hatályon kívül helyezése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(ötödik tanács),

tagjai: M. de Vilaras elnök, M. E. Martins Ribeiro és K. Jürimäe bírák,

hivatalvezető: I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. december 14-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) a következő rendelkezéseket tartalmazza:

„59. cikk

A fellebbezés határideje és alaki követelményei

A fellebbezést a határozat kézbesítésének napjától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani a Hivatalhoz [OHIM]. A fellebbezés nem tekinthető benyújtottnak mindaddig, amíg a fellebbezés díját meg nem fizetik. A fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozatot a határozat kézbesítésének napjától számított négy hónapon belül kell benyújtani.

[...]

77. cikk

Kézbesítés

A Hivatal [OHIM] az érintettekkel kézbesítés útján hivatalból közli a határozatot és az idézést, valamint a határidőhöz kötött eljárási cselekményekkel kapcsolatos értesítést vagy tájékoztatást, továbbá mindazt, aminek kézbesítését e rendelet vagy a végrehajtási rendelet rendelkezései előírják, vagy a Hivatal [OHIM] elnöke elrendeli.

78. cikk

Igazolás [In integrum restitutio]

(1) Ha a közösségi védjegy bejelentője, jogosultja vagy az eljárásban részt vevő bármely fél annak ellenére, hogy az adott körülmények között kellő gondossággal járt el, a Hivatallal [OHIM] szemben valamely határidőt elmulaszt, és ennek következtében – e rendelet értelmében – a mulasztás jogvesztésre, illetve jogorvoslati jogosultság elvesztésére vezet, kérelmére őt jogaiba vissza kell helyezni.

(2) A kérelmet a határidő elmulasztásának okát képező akadály elhárulásától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani. Az elmulasztott cselekményt e határidőn belül pótolni kell. A kérelem csak az elmulasztott határidő lejártát követő egy éven belül terjeszthető elő. Megújítási kérelem benyújtásának vagy a megújítás díja megfizetésének elmulasztása esetén a 47. cikk (3) bekezdésének harmadik mondatában biztosított további hat hónapos időtartamot ebből az egyéves határidőből ki kell vonni.

[...]

(4) A kérelemről az a szervezeti egység határoz, amelynek hatáskörébe tartozik az elmulasztott cselekményről a határozat meghozatala.

[...]"

2 A közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló„ 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) a következő rendelkezéseket tartalmazza:

„49. szabály

A fellebbezés mint nem elfogadható fellebbezés elutasítása

(1) Ha a fellebbezés nem felel meg a rendelet 57., 58. és 59. cikkének, valamint a 48. szabály (1) bekezdése c) pontjának és (2) bekezdésének, a fellebbezési tanács azt mint nem elfogadható fellebbezést elutasítja, ha a rendelet 59. cikkében megjelölt határidő lejártát megelőzően a hiányokat nem pótolják

[...]

(3) Ha a fellebbezés díját a fellebbezés benyújtására a rendelet 59. cikke alapján megjelölt határidő lejárta után fizetik meg, a fellebbezést be nem nyújtottnak kell tekinteni, és a fellebbezés díját a fellebbezőnek vissza kell téríteni

[...]

61. szabály

A kézbesítésre vonatkozó általános rendelkezések

(1) A Hivatal [OHIM] előtti eljárásokban az eredeti iratot vagy annak hitelesített, illetve a Hivatal [OHIM] hivatalos pecsétjével ellátott másolatát, vagy ilyen pecséttel ellátott nyomtatott példányt kell kézbesíteni. A felektől származó iratok másolatának ily módon történő hitelesítése nem szükséges.

(2) A kézbesítés módjai a következők:

a) postai úton a 62. szabálynak megfelelően;

b) közvetlen átadással a 63. szabálynak megfelelően;

c) a Hivatalnál [OHIM] postafiókban történő elhelyezéssel a 64. szabálynak megfelelően;

d) távmásolóval [távmásolón] és más távközlési eszközzel a 65. szabálynak megfelelően;

e) hirdetményi kézbesítés útján a 66. szabálynak megfelelően.

62. szabály

Postai kézbesítés

(1) A fellebbezési határidőt megindító határozatokat, az idézéseket, valamint a Hivatal [OHIM] elnöke által meghatározott egyéb iratokat ajánlott levélben, tértivevénnyel kell kézbesíteni. Ha a Hivatal [OHIM] elnöke másképp nem rendelkezik, a határidőt megindító egyéb határozatokat és közléseket ajánlott levélben kell kézbesíteni. A többi kézbesítés rendes postai úton történik.

[...]

65. szabály

Kézbesítés távmásoló útján és más távközlési eszközzel

(1) A távmásoló útján történő kézbesítés esetén a kézbesítendő iratnak a 61. szabály (1) bekezdésében előírt eredeti példányát vagy másolatát kell továbbítani. A továbbítással kapcsolatos részleteket a Hivatal [OHIM] elnöke határozza meg.

[...]

68. szabály

Kézbesítési szabálytalanságok

Kézbesített iratok esetén, ha a Hivatal [OHIM] nem tudja bizonyítani az irat szabályszerű kézbesítését, vagy az irat kézbesítése során az arra vonatkozó szabályokat nem tartották be, az iratot azon a napon kell kézbesítettnek tekinteni, amelyet a Hivatal [OHIM] az átvétel napjaként elismer.

[...]"

A jogvita előzményei

3 A felperes a 40/94 rendelet alapján 1997. szeptember 16-án közösségi védjegybejelentés iránti kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM). A formanyomtatványon szerepelt többek között a felperes képviselőjének elérhetősége, a távmásolója számának megjelölésével.

4 A lajstromoztatni kívánt védjegy a PAN & CO szómegjelölés volt, a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 11., 30., 35., 37. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában.

5 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 1998. július 20-i, 54/98. számában hirdették meg.

6 1998. október 19-én a Chipita International SA (a továbbiakban: a beavatkozó) felszólalt a 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet a B 92 413 szám alatt iktattak. Felszólalása a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott összetéveszthetőségen alapult, amely a bejelentett védjegy és a beavatkozó közösségi védjegybejelentése között áll fenn. Ez utóbbi, amelyet 1996. augusztus 30-án jelentettek be a Nizzai Megállapodás szerinti 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, a következőképpen jeleníthető meg:

7 A felszólalás kizárólag a PAN & CO szómegjelölés lajstromozása ellen irányult a fent megjelölt osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

8 A felszólalási osztály az 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatával csak a Nizzai Megállapodás szerinti 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában utasította el a felperes védjegy-bejelentési kérelmét.

9 2000. február 21-i távmásolón továbbított üzenetével az OHIM felhívta a felperest, hogy fizesse meg a lajstromozási díjat.

10 Az OHIM meghatalmazottja és a felperes képviselője közötti telefonbeszélgetést követően, a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozatát 2000. április 25-én megküldték e-mailen a felperesnek.

11 2000. június 23-i levelével, amelyet az OHIM folyó év június 26-án kapott meg, a felperes in integrum restitutio iránti kérelmet terjesztett elő a 40/94 rendelet 78. cikke alapján, valamint kérte az iratokba való betekintést és a felmerült költségeinek megtérítését.

12 Az in integrum restitutio iránti kérelmének alátámasztására a felperes arra hivatkozott, hogy az OHIM nem tájékoztatta őt a B 92 413. sz. felszólalási eljárásról, és hogy erről csak a lajstromozási díj megfizetéséről szóló kérelem kapcsán szerzett tudomást. Ennek megfelelően nem állt módjában határidőben benyújtani a közösségi védjegybejelentés elleni felszólalást érintő észrevételeket, valamint a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozata elleni fellebbezést. Kérte a jogaiba való visszahelyezését az eljárás azon szakaszában, ahogy azok az integrum in restitutio iránti kérelem benyújtását megelőző egy évben fennálltak, és benyújtotta észrevételeit a beavatkozó felszólalásával kapcsolatban.

13 Ugyanebben a levelében a felperes kérte továbbá, hogy észrevételeit tekintse az OHIM a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozata elleni fellebbezésnek, amennyiben úgy ítéli meg, hogy jogaiban való visszahelyezése nem lehetséges, és csatolt egy csekket a fellebbezési díj megfizetésére.

14 A felszólalási osztály 2000. október 25-i 2480/2000. sz. határozatával hatáskörének hiányát állapította meg a 40/94 rendelet 78. cikkének (4) bekezdése alapján abban, hogy döntsön az in integrum restitutio iránti kérelemről, arra tekintettel, hogy ez az általa hozott 1999. szeptember 22-i határozat elleni fellebbezési határidő elmulasztására irányult. A kérelmet ezt meghaladóan mint elfogadhatatlant elutasította, mivel

ez utóbbit a figyelmen kívül hagyott, 1999. február 6-i lejárati határidőt követő egy évet meghaladóan nyújtották be, azaz az OHIM által a felperes részére 1998. november 6-án, a felszólalásra benyújtandó észrevételekre biztosított három hónapos határidőt követően. A felszólalási osztály megállapította, hogy mindenestre a kérelem nem volt megalapozott, hiszen a B 92 413. sz. felszólási eljárás iratait kellőképpen továbbították a felperesnek.

15 2000. november 29-i levelével az OHIM tájékoztatta a felperest, hogy a 2000. június 23-i kérelmét szintén a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozata elleni fellebbezésnek fogja tekinteni (R 1124/2000-1. sz. ügy).

16 2001. január 2-án a felperes fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a 40/94 rendelet 59. cikke alapján a felszólalási osztály 2000. október 25-i 2480/2000. sz. határozata ellen (R 26/2001-1. sz. ügy).

17 2002. augusztus 2-án az OHIM felhívta a felperest, hogy nyújtsa be észrevételeit egyrészt a felszólalásról és az erre vonatkozó észrevételek benyújtására nyitva álló három hónapos határidőről szóló, 1998. november 6-án elküldött tájékoztatásról, másrészt a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatát tartalmazó üzenet távmásoló útján történő továbbítását igazoló jelentéssel kapcsolatban. A felperes ennek a felszólításnak 2002. október 2-i levelével eleget tett.

18 Az első fellebbezési tanács 2002. szeptember 26-i határozatával elutasította a felperesnek a felszólalási osztály 2000. október 25-i 2480/2000. sz. határozata ellen benyújtott fellebbezését arra való tekintettel, hogy a felperes az in integrum restitutio iránti kérelmet nem a 40/94 rendelet által előírt határidőben terjesztette elő.

19 Miután azt a felperesnek 2002. október 2-án távmásolón megküldték, az első fellebbezési tanács 2002. szeptember 26-i határozatát a felperes képviselője részére tértivevényes, ajánlott levélben kézbesítették, amelynek átvételét a felperes képviselője 2002. október 10-én aláírásával igazolta.

20 2003. február 13-i határozatával, amelyet a felperesnek folyó év február 19-én kézbesítettek, az első fellebbezési tanács elutasította a felperesnek a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozata ellen benyújtott fellebbezését azzal az indoklással, hogy a fellebbezést a 40/94 rendelet 59. cikke szerinti határidő – amely 1999. november 22-én járt le – letelte után terjesztette elő.

21 2003. március 13-i határozatával, amelyet a felperesnek folyó év március 23-án kézbesítettek, az első fellebbezési tanács kijavította a fenti határozatát, figyelembe véve különösen azt, hogy a hivatkozott fellebbezés nem felelt meg a 2868/95 rendelet 49. szabályának (3) bekezdése szerinti formai követelményeknek.

Az eljárás és a felek kérelmei

22 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. december 18-án és 2003. április 18-án benyújtott, T-380/02., illetve T-128/03. sz. alatt iktatott kérelmeivel előterjesztette a jelen kereseteket.

23 Az OHIM 2003. július 15-én a T-380/02. sz. ügyben és 2003. szeptember 11-én a T-128/03. sz. ügyben válaszbeadványt nyújtott be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

24 A beavatkozó 2003. augusztus 18-án a T-128/03. sz. ügyben válaszbeadványt nyújtott be, amelyben kérte az eljárás felfüggesztését a T-380/02. sz. ügyben hozandó ítéletre tekintettel. A felperes és az OHIM ellenezték az eljárás felfüggesztését, azonban kérték a két érintett ügy egyesítését.

25 Az Elsőfokú Bíróság negyedik tanácsának elnöke 2004. február 3-i végzésével a szóbeli szakasz és az ítélet meghozatala céljából egyesítette a T-380/02. és a T-128/03. sz. ügyeket az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 50. cikkének megfelelően.

26 Az Elsőfokú Bíróság az előadó bíró jelentése alapján megnyitotta a szóbeli szakaszt, és pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy válaszoljanak bizonyos kérdésekre, és nyújtsanak be iratokat, amely felhívásnak a felek az előírt határidőben eleget tettek.

27 A 2004. december 14-i nyilvános tárgyaláson a felperes és az OHIM előadták szóbeli előterjesztéseiket és válaszoltak az Elsőfokú Bíróság kérdéseire.

28 Ezen a tárgyaláson a felperes pontosította, hogy a T-380/02. sz. ügyben az első fellebbezési tanács 2002. szeptember 26-i határozatának a hatályon kívül helyezését kéri, nem pedig a 2002. október 2-i határozatának, amelyet keresetében tévesen jelölt meg. Az OHIM ezzel kapcsolatban semmilyen észrevételt nem tett.

29 A T-380/02. sz. ügyben a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a fellebbezési tanács 2002. szeptember 26-i határozatát;

– kötelezze az alperest az in integrum restitutio eljárás lefolytatására;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

30 A T-128/03. sz. ügyben a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a fellebbezési tanács 2003. február 13-i és/vagy 2003. március 13-i határozatát;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

31 Az OHIM mindkét ügyben azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

A felek érvei

A T-380/02. sz. ügy

32 A felperes elsősorban előadja, hogy miután 2000. február 21-én kézhez kapta az OHIM arra irányuló felhívását, hogy fizesse meg a lajstromozási díjat, észrevette, hogy a kérelmezett áruosztályok közül egy hiányzott. Felhívja a figyelmet arra, hogy csak akkor szerzett tudomást a közösségi védjegybejelentése elleni felszólalásról, miután az OHIM-ot magyarázatra hívta fel, és ez utóbbi 2000. április 25-én e-mailben megküldte a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatát.

33 A felperes álláspontja szerint a felszólalási osztály 2000. október 25-i határozatából szerzett tudomást a felszólalási eljárás lefolyásáról, amely az OHIM által részére megküldött következő négy dokumentumot említi:

– egy 1998. november 6-i távmásoló üzenet a felszólalás értesítéséről és az esetleges észrevételek előterjesztésére nyitva álló három hónapos határidő kezdetéről, amely így 1999. február 6-án volt esedékes;

– egy 1999. június 3-i üzenet arról, hogy a felszólalás alapját képező korábbi védjegy időközben közösségi védjegyként lajstromozásra került, illetve hogy a határozatot csak a rendelkezésre álló bizonyítékok figyelembevételével hozzák meg.

– egy 1999. szeptember 22-i, a felszólalási osztály azonos keltezésű 799/1999. sz. határozatát kézbesítő üzenet;

– egy 2000. január 11-i, a hivatkozott határozat jogerőssé válását közlő és a közösségi védjegybejelentés részbeni módosítására irányuló kérelem előterjesztésére nyitva álló három hónapos határidő megnyílásáról tájékoztató üzenet

34 Ezen iratok nem érkeztek meg a felperes képviselőjének irodájába, amelynek belső szervezeti felépítése kizárja ezen négy dokumentum elvesztésének lehetőségét. A felperest tehát megfosztották a meghallgatáshoz való jogától, amennyiben nem állt módjában, hogy kapcsolatba lépjen a felszólalóval az egyeztetésre nyitva álló időszak alatt, hogy előterjessze észrevételeit vagy hogy fellebbezést nyújtson be a felszólalási osztály 799/1999. sz. határozata ellen az előírt határidőn belül. A felperes fenntartja, hogy ilyen körülmények között és annak ellenére, hogy a körülmények diktálta gondosság szerint járt el, megfosztották őt attól a lehetőségtől, hogy az OHIM által meghatározott határidőket tiszteletben tartsa, ami alátámasztja az in integrum restitutio iránti kérelmet.

35 A felperes előadja, hogy éppen a felszólalási eljárás állása ismeretének hiánya miatt kéri az OHIM-tól jogaiba való visszahelyezését az eljárás azon szakaszába, amelyben az az in integrum restitutio iránti kérelem benyújtását egy évvel megelőzően állt.

36 Előadja másodsorban, hogy az OHIM feltevése, miszerint a felszólalás megtámadására nyitva álló határidő több mint egy évvel az in integrum restitutio iránti kérelem előterjesztése előtt eltelt, nem fogadható el.

37 Ebben a vonatkozásban a felperes megjegyzi, hogy 1999. június 26-án, azaz a hivatkozott kereset benyújtását egy évvel megelőzően, az OHIM még nem döntött a felszólalásról, és csak az illetékes osztály zárta le határozatával a felszólalási eljárást. A felperes hivatkozik arra, hogy ezen határozat meghozataláig lejártak azon határidők, értve ez alatt „időszakokat" vagy „időközöket", amelyek alatt olyan eljárási cselekményeket teljesíthetett volna, mint a felszólalási eljárás felfüggesztése iránti kérelem, a lajstromozás iránti kérelem visszavonása vagy a kérelmezett áruk és szolgáltatások korlátozása, vagy a felszólalóval való megegyezés. Ilyen körülmények között a felperes szerint az in integrum restitutio iránti kérelmének helyt kellett volna adni, hiszen egyaránt elvesztette a felszólalási osztály határozata elleni fellebbezés jogának lehetőségét.

38 A felperes harmadsorban előadja, hogy az OHIM nem bizonyította, hogy a képviselőjének a hivatkozott négy dokumentumot ténylegesen kézbesítette, mivel a távmásolón továbbított üzenet elküldését igazoló két jelentés nem elegendő, hiszen a továbbítás akár hibás is lehetett. Kijelentette, hogy a továbbítási jelentések általában – és különösen az OHIM által hivatkozottak – semmilyen esetben sem alkalmas a kézbesítés bizonyítására. Ilyen körülmények között a 40/94 rendelet 78. cikkének a fellebbezési tanács által alkalmazott megszorító értelmezése kizárja az in integrum restitutio iránti kérelem minden lehetőségét abban az értelemben, hogy mivel egyetlen irat sem került kézbesítésre, az in integrum restitutio sosem lehetséges, mivel a kézbesítés hiányára való tekintettel egyetlen határidő sem nyílik meg.

39 A felperes végül megjegyzi, hogy a felszólalási osztály 2000. október 25-i határozatában nem rendelkezett a fellebbezési határidő elmulasztására vonatkozó in integrum restitutio iránti kérelemről, és jelezte, hogy a 2000. november 22-i levelében kérte az OHIM-ot, hogy kérelmének ezen részéről határozzon.

40 Az OHIM álláspontja szerint a fellebbezési tanács helyesen utasította el az in integrum restitutio iránti kérelmet a 40/94 rendelet 78. cikke (2) bekezdésének harmadik mondata alapján, mivel az említett kérelem az elmulasztott határidő lejártát követő egy éven túl, vagyis 1999. február 6-a után került benyújtásra.

A T-128/03. sz. ügy

41 A felperes a hatályon kívül helyezés iránti kérelmének alátámasztásaként lényegében három kifogásra hivatkozik.

42 Elsősorban felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy jelentősen módosította 2003. február 13-i alaphatározatának mind az indokolását, mind annak rendelkező részét, és ezzel megsértette a 2868/95 rendelet 53. szabályát, amely csak a nyilvánvaló elírások kijavítását teszi lehetővé. Ez a javítás – jogi szempontból – semmisnek tekintendő.

43 Másodsorban a felperes azt állítja, hogy az OHIM nem kézbesítette megfelelően a közléseit és határozatait.

44 A tárgyaláson a felperes kifejtette, hogy az OHIM nem választhatott szabadon a 2868/95 rendelet 61. szabályának (2) bekezdésében felsorolt kézbesítési módok közül, ehelyett jelen esetben a fenti rendelet 62. szabályának (1) bekezdése értelmében küldeményeit postai úton kellett volna kézbesítenie.

45 A felperes kiemelte, hogy a 33. pontban említett négy irat – amelyeket ő a mai napig nem kapott meg – kézbesítésének igazolására az OHIM távmásoló útján történő igazolások felmutatására szorítkozott, amelyek semmilyen esetben sem bizonyítják a helyes és szabályszerű kézbesítést. Ezek csak a kézbesítésre utaló jelzések.

46 A fentieken túl ezen jelentések egyike – amely az 1998. november 6-i közösségi védjegybejelentés elleni felszólalásra vonatkozik – nyilvánvalóan hibás, amennyiben nem került feltüntetésre Ausztria előhívója. Az „OK" jelzés, amely a hivatkozott jelentésen szerepel, mutatja a sikeres továbbítás igazolását még abban az esetben is, ha a továbbítás során hiba keletkezett. A felperes megjegyzi, hogy a fellebbezési tanács 2003. február 13-i határozatában nem hivatkozik a szóban forgó jelentésre, és csak a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozatának továbbítását igazoló jelentést vizsgálta.

47 A felperes hangsúlyozza, hogy mindenesetre a tapasztalat azt mutatja, lehetséges az, hogy megérkezik a továbbítást igazoló jelentés, jóllehet az üzenet sohasem jutott el a címzetthez.

48 Egyebekben a különböző nemzeti hivatalok és az Európai Szabadalmi Hivatal gyakorlatának vizsgálata azt mutatja, a hivatalos – legalábbis a határidőt megindító – közlések postai úton vagy egyéb, biztonsági szerkezettel ellátott távmásoló útján történő kézbesítése nemcsak az európai, de a nemzetközi normáknak is megfelel. Amennyiben valamely irat csak távmásoló útján került továbbításra, a kézbesítés helyességét nem lehet bizonyítani.

49 Harmadsorban, a felperes lényegében a védelemhez való jogának megsértésére hivatkozik, amennyiben a 2002. július 12-én kért felszólalási eljárás irataiba való betekintést részére mind a mai napig nem engedélyezték.

50 Az OHIM a felperes összes kifogásának – mint megalapozatlannak – az elutasítását kéri.

51 A beavatkozó álláspontja szerint a fellebbezési tanács 2003. február 13-i határozatában helyesen ítélte meg, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok elegendőek annak igazolásához, hogy a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozata ugyanezen a napon megfelelően kézbesítésre került, ennélfogva az ez ellen benyújtott fellebbezés elfogadhatatlan.

52 A beavatkozó megjegyzi, hogy a felperes nem mutatott be bizonyítékot, különösen a távmásoló kimenő és beérkező üzeneteinek listáját, amely megcáfolhatná a fenti kézbesítést.

A Bíróság álláspontja

53 Nem vitatott, hogy az in integrum restitutio iránti kérelmet és a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozata elleni – amely a közösségi védjegy lajstromozása elleni felszólalásnak helyt ad – fellebbezést azon okból utasították el, mert azokat nem az előírt határidőn belül nyújtották be. Ugyanis az OHIM úgy vélte, hogy az adott határidők az 1988. november 6-i közlésnek a felperes részére távmásoló útján történő kézbesítésétől számítva kezdődtek, amelyben az általa lajstromoztatni kívánt védjegy elleni felszólalásról és az észrevételeinek előterjesztésére nyitva álló három hónapos határidő kezdetéről tájékoztatták; valamint a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatáról, amely ellen a kézbesítéstől számított két hónapon belül fellebbezésnek volt helye a hozzá csatolt értesítés szerint.

54 Azonfelül, hogy a felperes állítása szerint nem kapta meg a távmásolón továbbított üzeneteket, megerősíti, hogy az OHIM-nak a 2868/95 rendelet 62. szabálya (1) bekezdésének megfelelően postai úton kellett volna elküldenie az értesítést, és a távmásoló útján történő igazolások semmilyen esetben sem bizonyítják a helyes és szabályszerű kézbesítést, amelyre a határidők kezdete alapítható.

55 Ebben a vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy a távmásoló útján történő továbbítás bizonyító ereje függ egyrészről az adott jogi aktusra vonatkozó szabályozás által megkívánt formalitásoktól, másrészt magától a továbbítás körülményeitől, fenntartva azt, hogy általában valamely távmásolón elküldött küldemény nem váltja ki az aktushoz fűzött joghatásokat. Amennyiben az alkalmazandó rendelkezések különleges formális követelményeket írnak elő bizonyos aktusokhoz, ellenőrizni kell, hogy ezen aktusok távmásolón történő továbbítása megfelel–e a fenti rendelkezéseknek. (lásd a Bíróság C-398/00. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2002. június 18-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-5643. o.] 21. és 22. pontját).

56 Jelen esetben a 2868/95 rendelet 61. szabályának (2) bekezdése megjelöli a távmásolón történő továbbítást az OHIM határozatok és közlések kézbesítésének lehetséges módjai között. Mindegyik továbbítási eljárás külön rendelkezés tárgyát képezi, amely meghatározza ennek feltételeit és módját.

57 Így a 2868/95 rendelet 66. szabályában megfogalmazott *Közösségi Védjegyértesítőben* közzétett hirdetményi kézbesítés csak akkor lehetséges, ha a címzett tartózkodási helye nem állapítható meg vagy a 62. szabály (1) bekezdése szerinti kézbesítés az OHIM második kísérlete után is eredménytelennek bizonyul. Az OHIM-nál postafiókban való elhelyezéssel történő kézbesítés természetesen feltételezi, hogy a címzett az OHIM-nál postafiókkal rendelkezik, amelyben a kézbesítendő dokumentumot elhelyezik.

58 A távmásolón történő kézbesítés esetén a 2868/95 rendelet 65. szabályának értelmében „a kézbesítendő iratnak" a hivatkozott rendelet 61. szabályának (1) bekezdésében előírt eredeti példányát vagy másolatát kell továbbítani. Az utóbbi fordulat – általánosságában – magában foglalja, hogy ez a kézbesítési mód a kézbesítendő irat jellegétől függetlenül alkalmazható. Ezt a következtetést megerősítette az OHIM elnöke által az OHIM határozatainak, közléseinek és értesítéseinek formáját meghatározó 1997. április 1-i EX-97-1. sz. határozat 1. cikke, amely meghatározza, hogy az OHIM szervezeti egységét vagy osztályát, valamint az ügyért felelős tisztviselő vagy tisztviselők nevét fel kell tüntetni „[az OHIM által hozott] határozatok, [...] értesítések, illetve a közlések távmásolón [...] történő továbbítása esetén". A távmásolón történő továbbítás tehát az OHIM minden határozatát vagy közlését érinti.

59 A postai úton történő kézbesítés esetén a 2868/95 rendelet 62. szabályának (1) bekezdése a kézbesítendő irat jellegére tekintettel a kézbesítés egy más módját írja elő. Emlékeztetni kell arra, hogy e szabály szerint a fellebbezési határidőt megindító határozatokat, az idézéseket, valamint az OHIM elnöke által meghatározott egyéb iratokat ajánlott levélben, tértivevénnyel kell kézbesíteni. Ha az OHIM elnöke másképp nem rendelkezik, a határidőt megindító egyéb határozatokat és közléseket ajánlott levélben kell kézbesíteni. A többi értesítés rendes postai úton történik.

60 Ennek a szabálynak a szövegezéséből – amely minden olyan aktust érint, amelyet az OHIM kézbesíthet – az következik, hogy az ebben említett kézbesítési módok csak akkor alkalmazandók, ha a postai úton történő kézbesítés alkalmazásáról határoznak. Nem tekinthető tehát úgy, hogy az OHIM köteles a fellebbezési határidőt megindító határozatok és az egyéb határidőt megindító közlések – mint különösen a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozatának és az 1998. november 6-i közlésének – kizárólag postai úton való kézbesítésére, mert ezzel teljesen megfosztanánk a hivatkozott rendelet 61. szabályának (2) bekezdésében említett többi kézbesítési módot – kivéve a *Közösségi Védjegyértesítőben* való meghirdetést – érvényesülésüktől.

61 Az OHIM-nak tehát jogában állt a fenti iratokat távmásoló útján kézbesíteni, és így joggal tekinthette a távmásoló útján történő kézbesítést bizonyító erejűnek a továbbítási eljárás körülményei vonatkozásában.

62 Mindenesetre ugyanezt az eljárást kellene lefolytatni, még ha feltételezésre kerül is, hogy a 2868/95 rendelet 62. szabálya (1) bekezdésének megfelelően az 1998. november 6-i közlés és a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozata kézbesítésének – ahogyan azt a felperes is állítja – postai úton kellett volna megtörténnie, amelyre jelen esetben nem került sor.

63 E tekintetben emlékeztetni kell a 2868/95 rendelet 68. szabályára, amely a „Kézbesítési szabálytalanságok" cím alatt kimondja, hogy a kézbesített iratok esetén, ha az OHIM nem tudja bizonyítani az irat szabályszerű kézbesítését, vagy az irat kézbesítése során az arra vonatkozó szabályokat nem tartották be, az iratot azon a napon kell kézbesítettnek tekinteni, amelyet az OHIM az átvétel napjaként elismer.

64 Ez a rendelkezés együttes olvasatában úgy értelmezendő, miszerint megadja az OHIM-nak azt a lehetőséget, hogy ha nem tudja bizonyítani az irat szabályszerű kézbesítését, vagy az irat kézbesítése során az arra vonatkozó szabályokat nem tartották be, megállapíthatja a kézbesítés napját, és a fenti szabály szerint ehhez a rendes kézbesítés joghatásait fűzze.

65 A 2868/95 rendelet 68. szabálya nem rendel semmilyen formai követelményt a bizonyításhoz, így tehát el kell ismerni, hogy a bizonyíték egy távmásolón is szolgáltatható abban az esetben, ha a továbbítási eljárás körülményei ennek bizonyító erőt adnak.

66 Az OHIM számos mellékletet csatolt a tárgyaláson, többek között egy 1999. szeptember 22-i levelet, amelyben az OHIM értesítette a felperest a felszólalási osztály azonos keltezésű 799/1999. sz. határozatáról és az 1998. november 6-i közlésről, amely iratokhoz a megfelelő továbbítási jelentéseket hozzácsatolták.

67 A felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatára vonatkozó továbbítási jelentés a következő közleményeket tartalmazza:

– „0004336122221918", „TELEFONO CONEXION" (telefonösszeköttetés), amely szám megegyezik a közösségi lajstromozás iránti kérelmen feltüntetett, a felperes képviselőjének irodájában található távmásoló hívószámával, amelyet egy „0" előz meg, jelölve, hogy az összeköttetés az OHIM-on kívüli hívás;

– „DR. LINDMAYR", „ID CONEXION" (összeköttetés azonosító), aki ugyanannak az ügyvédi irodának a tagja, mint Dr. Secklehner, a felperes képviselője;

– „22/09 16:14" az összeköttetés dátumának és időpontjának megjelölése;

– „9", a továbbított oldalak számának megjelölése, ami ténylegesen összhangban van a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatának nyolc oldalával és a hozzá csatolt azonos keltezésű kézbesítési levéllel;

– „RESULTADO OK" tanúsítja a távmásoló útján történő elküldés sikerességét.

68 Az 1998. november 6-i közlésre vonatkozó továbbítási jelentés a következő megjegyzéseket tartalmazza:

– „036122221918", „TELEFONO CONEXION" (telefonösszeköttetés);

– DR. LINDMAYR", „ID CONEXION" (összeköttetés azonosító);

– „06/11 18:20" az összeköttetés dátumának és időpontjának megjelölése;

– „11", a továbbított oldalak számának megjelölése, amely szöveg ténylegesen összhangban van a beavatkozó felszólalásával és az OHIM hozzá csatolt 1998. november 6-i a felszólalásra és az esetleges észrevételek előterjesztésére nyitva álló három hónapos határidőre vonatkozó levelével;

– „RESULTADO OK" tanúsítja a távmásoló útján történő elküldés sikerességét.

69 A felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatára vonatkozó továbbítási jelentés vonatkozásában a 67. pontban fent felsorolt elemek összessége – amelyek mindegyikét figyelembe vette a fellebbezési tanács 2003. február 13-i határozatában (lásd a 23. és azt követő pontokat) – bizonyító erőt ad az OHIM továbbítási jelentésének, tekintettel arra, hogy a felperes nem kifogásolta kifejezetten a hivatkozott jelentés tartalmát a jelen eljárás keretében.

70 E tekintetben, ki kell emelni, hogy mivel az igazgatási eljárás keretében az írásban előterjesztett érvek teljes visszautalásáról van szó, a kereset sem a T-128/03. sz. ügyben, sem a T-380/03. sz. ügyben nem felel meg az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) pontjának, és így az nem vehető figyelembe (az Elsőfokú Bíróság T-84/96. sz., Cipeke kontra Bizottság ügyben 1997. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2081. o.] 33. pontja és a T-20/02. sz., Interquell kontra OHIM – SCA Nutrition [HAPPY DOG] ügyben 2004. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1001. o.] 20. pontja).

71 Az 1998. november 6-i közlésre vonatkozó továbbítási jelentéssel kapcsolatban egyrészről a felperes kijelenti, hogy egy „kétes értékű" iratról van szó, amennyiben „a helyi hívószám első részét egy ceruza segítségével olvashatatlanná tették".

72 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a felperes által benyújtott, a melléklethez tartozó irat valójában az OHIM előtt folyó igazgatási eljárás eredeti iratai 40. oldalának másolata, amelyen a „036122221918" számot egy fluoreszkáló szövegkiemelővel húzták alá, amely aláhúzás egyetlen részletet sem takar el.

73 Másrészről a felperes arra hivatkozik, hogy Ausztria hívószáma – amely országban a felperes képviselőjének irodája található – nincs feltüntetve, és így az „OK" jelzés ellenére ilyen körülmények között kizárt, hogy az üzenetet sikeresen továbbították.

74 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy mind a fellebbezési tanács 2003. február 13-i határozata, mind az OHIM válasza kiemeli, hogy a visszaigazoláson feltüntetett adatok – a felperest képviselő iroda egyik ügyvédjének a neve, továbbá a címzett telefonszáma – a felvevőkészülék beállításának eredménye. A felperes sem a keresetében, sem a tárgyaláson nem nyújtott be olyan bizonyítékot, amely cáfolná az OHIM állítását.

75 Ezek után tehát különösen ki kell emelni, hogy a felperes 73. pontban hivatkozott észrevételei ellentétben állnak az ezen eljárás során tett saját nyilatkozataival.

76 A felperes a T-380/02. sz. ügyben a kereset elfogadhatóságának vizsgálata során az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésére válaszolva kifejezetten kijelentette, hogy megkapta az OHIM-tól a fellebbezési tanács – 2002. október 2-án távmásoló útján elküldött – 2002. szeptember 26-i határozatát. Márpedig a 2002. október 2-i üzenet továbbítási jelentésén megjelölt hívott szám teljes mértékben megegyezik az 1998. november 6-i üzenet továbbítási jelentésben megjelölt „036122221918" számmal.

77 A fentieken túl, az Elsőfokú Bírósághoz eljuttatott iratok részét képezi a következő négy – a fenti számot feltüntető – továbbítási jelentés, amely jelentésekhez kapcsolódó üzenetek kézhezvételét a felperes sohasem tagadta:

– a 2000. október 25-i távmásoló üzenet, amellyel az OHIM értesítette a felperest a felszólalási osztály azonos keltezésű, az in integrum restitutio iránti kérelmét elutasító határozatáról;

– a 2000. december 21-i üzenet, amely tartalma egy azonos keltezésű levél, amelyben Geroulakos úr, az OHIM felszólalási osztályának tagja közölte a felperes képviselőjével, ennek 2000. november 28-i levelére válaszolva, hogy az adott ügy elbírálása már nem a felszólalási osztály hatáskörébe tartozik;

– a 2002. augusztus 2-i üzenet, amellyel az OHIM értesítette a felperes képviselőjét egy az első fellebbezési tanács előadójának azonos keltezésű közléséről;

– a 2002. október 17-i üzenet, amellyel az OHIM a felperes képviselőjének tájékoztató jelleggel megküldte az első fellebbezési tanács előadója által a felszólaló képviselőjének címzett közlést.

78 Megállapítható, hogy Ausztria hívószámának a továbbítási jelentéseken való feltüntetése nem szükségszerű eleme a felperes képviselője részére történő továbbítás sikerességének.

79 Fontos kiemelni továbbá, hogy nem vitatott az, hogy a bejelentett közösségi védjegy lajstromozása iránti eljárás során a lajstromozás ellen benyújtott felszólalás és a felszólalási osztály határozatai ellen benyújtott fellebbezések keretében a felperes számos távmásolón továbbított üzenetet kapott, mind a felszólalási eljárás során a négy szóban forgó – állítása szerint részére nem kézbesített – távmásolón továbbított üzenet előtt, mind azt követően.

80 A fennmaradó két távmásolón továbbított üzenetet illetően, nevezetesen az 1999. június 3-i és a 2000. január 11-i üzenetek (lásd 33. pont), amelyeket a felperes állítása szerint nem kapott meg, meg kell állapítani, hogy az OHIM egyaránt rendelkezik továbbítási jelentésekkel, amelyek elemei bizonyító erejűek.

81 A fenti megállapításokból következik, hogy az OHIM kellően bizonyította, 1998. november 6-án közölte hogy a felperessel az azonos keltezésű, a felszólalásra és az esetleges észrevételek előterjesztésére nyitva álló három hónapos határidő kezdetére vonatkozó közlést, valamint 1999. szeptember 22-én a felszólalási tanács azonos keltezésű 799/1999. sz. határozatát és az ehhez csatolt kísérőlevelet, amely a határozat elleni fellebbezési lehetőségről tájékoztatta a kézbesítéstől számított két hónapon belül.

82 Nem gyengíti ezt a következtetést a felperes azon egyszerű megállapítása, amellyel azt állította, hogy a „tapasztalat" szerint lehetséges, hogy a távmásoló a továbbítást igazoló jelentést bocsásson ki akkor is, ha az üzenet sohasem jutott el a címzetthez.

83 A felperes nem nyújtott be arra vonatkozó bizonyítékot, amely alapján arra lehetne következtetni, hogy az OHIM által hivatkozott továbbítási jelentések – különösen az 1998. november 6-i és az 1999. szeptember 22-i üzenet – nincsenek kapcsolatban a továbbítás tárgyát képező iratokkal. Ezzel ellentétben a fentiek alapján megállapításra került, hogy minden egyes továbbított irat oldalainak száma megegyezik a továbbítási jelentésen megjelölt adatoknak.

84 A fentieken túl meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács 2002. augusztus 2-i azon felhívása ellenére, miszerint mutassa be az összes arra vonatkozó bizonyítékot, hogy az 1998. november 6-i közlést és a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatát nem kézbesítették számára, a felperes nem hozott fel semmi ilyen bizonyítékként szolgáló tényt, mint ahogy ezt a fenti tanács határozata is kiemeli, és különösen a kifejezetten erre irányuló felhívás ellenére sem mutatta be a távmásolójával készített kimenő és beérkező üzenetek listájának másolatát az adott napon, és nem nevezte meg azt sem, hogy ebben mi gátolta meg. A felperes keresetében csak a T-128/03. sz. ügyben állította először, hogy képviselőjének a távmásolója abban az időben úgy volt beállítva, hogy nem készített ilyen napi jelentéseket.

85 Ilyen körülmények között a 67. és 68. pontban hivatkozott továbbítási jelentések bizonyító erejére tekintettel meg kell állapítani, hogy egyrészről az 1998. november 6-i közlés távmásolón történő kézbesítése, amelytől az esetleges észrevételek előterjesztésére nyitva álló három hónapos határidő kezdetét számítják, megtörtént, és ténylegesen megnyitotta a határidőt, amelynek lejártától – 1999. február 6-tól – számítandó az in integrum restitutio iránti kérelem előterjesztésére nyitva álló egy

éves határidő. A felperes által fenntartott elmélettel szemben, aki az egy éves határidő kezdetét a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozatától számítja, a 40/94 rendelet 78. cikkének (2) bekezdése szerinti „elmulasztott határidő" nem értelmezhető úgy, mint előre meghatározott lejárat nélküli „időköz", ami ebben az esetben a fenti határozat meghozataláig terjedő időnek felel meg.

86 A in integrum restitutio iránti kérelmet 2000. június 26-án terjesztették elő, tehát a három hónapos határidő lejártát – 1999. február 6-át – követő egy évet meghaladóan, így az első fellebbezési tanács erre alapozva helyesen utasította el 2002. szeptember 26-i határozatával a felperesnek a felszólalási osztály 2000. október 25-i azon határozata elleni fellebbezését, amely határozat elutasította a fenti kérelmet arra tekintettel, hogy azt a 40/94 rendelet 78. cikkének (2) bekezdése szerinti határidőn túl terjesztették elő.

87 Másrészről meg kell állapítani, hogy a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatának távmásoló útján történő kézbesítése ténylegesen megnyitotta a két hónapos fellebbezési határidőt a 40/94 rendelet 59. cikkének megfelelően, amely határidő 1999. november 22-én járt le. Nem vitatott, hogy a felperes késedelmesen járt el, amikor fellebbezését csak 2000. június 26-án terjesztette elő, és csak ekkor fizette meg a fellebbezés díját.

88 Ez az utóbbi következtetés tárgytalanná teszi a felperes által a fellebbezési tanács 2003. február 13-i „és/vagy" a fellebbezési tanács március 13-i határozatainak hatályon kívül helyezése iránti kérelmének alátámasztására felhozott, a 2868/95 rendelet 53. cikkének megsértésére alapított kifogását.

89 Nem vitatott, hogy miután a fellebbezési tanács 2003. február 13-i határozatával – mint elkésettet és így elfogadhatatlant – elutasította a felperes fellebbezését, 2003. március 13-án hozott határozatával nemcsak kijavította néhány aktusának téves dátumát, hanem egy új elutasítási okra is hivatkozott, nevezetesen a fellebbezés díjának a fellebbezési határidő lejárta utáni megfizetése, ennek megfelelően egy új rendelkező részt fogadott el, mivel a fellebbezést be nem nyújtottnak kell tekinteni, és a fellebbezés díját a fellebbezőnek vissza kell téríteni a 2868/95 rendelet 49. cikkének (3) bekezdése alkalmazásában.

90 A felperes állítása szerint a fellebbezési tanács ezzel megsértette a 2868/95 rendelet 53. szabályát, amely csak a nyilvánvaló elírások kijavítását engedi meg.

91 Azonkívül, hogy a 2868/95 rendelet 49. szabálya – beleértve annak (3) bekezdését – rendelkezik „a fellebbezés mint nem elfogadható fellebbezés elutasításáról", meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács által egymás után alkalmazott megoldások mindegyike egy közös problémára ad igenlő választ, ez esetben arra, hogy a felperes a 40/94 rendelet 59. cikke szerinti két hónapos határidőt figyelembe véve késedelmesen járt-e el, vagy sem a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozata elleni fellebbezésének előterjesztésekor.

92 Ilyen körülmények között, még ha feltételezzük is, hogy a fellebbezési tanács 2003. március 13-i határozatát a 2868/95 rendelet 53. szabályának megsértésével fogadta el, mindenesetre a felperes köteles bizonyítani, hogy a fellebbezési tanács tévesen vélte a fellebbezést be nem nyújtottnak és a fellebbezési díjat meg nem fizetettnek a 40/94 rendelet 59. cikke szerinti két hónapos határidőn belül, amit – mint az fent megállapítást nyert az 53-87. pontokban – a felperes nem tett meg.

93 A fellebbezési tanács 2003. február 13-i „és/vagy" 2003. március 13-i határozatának hatályon kívül helyezése iránti kérelme alátámasztására a felperes még egy kifogást hoz fel, amelyet a védelemhez való jogának megsértésére alapít, amennyiben nem engedélyezték számára – a 2000. június 26-án, majd 2002. július 12-én kért – felszólalási eljárás irataiba való betekintést a jelen kereset benyújtásáig.

94 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a védelemhez való jog a közösségi jog olyan általános elve, amelynél fogva a hatósági határozatok azon címzettjeinek, akik érdekeit a határozat érzékelhetően érinti, lehetőséget kell adni arra, hogy megfelelően kifejthessék álláspontjukat (az Elsőfokú Bíróság T-122/99. sz., Procter & Gamble kontra OHIM (szappan formája) ügyben 2000. február 16-án hozott ítélet [EBHT 2000., II-265. o.] 42. pontja, a T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHMI (EUROCOOL) ügyben 2002. február 27-én hozott ítélet [EBHT 2002., II-683. o.] 21. pontja és a T-79/00. sz., Rewe-Zentral kontra OHIM (LITE) ügyben hozott ítélet [EBHT 2002., II-705. o.] 14. pontja).

95 A védelemhez való jog alapelvét a 40/94 rendelet 73. cikke tartalmazza, amely szerint az OHIM határozatai csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni (a „szappan formája" ítélet [hivatkozás fent] 40. pontja; az EUROCOOL-ítélet [hivatkozás fent] 20. pontja; és a LITE-ítélet [hivatkozás fent] 13. pontja), ezek a rendelkezések egyaránt vonatkoznak a ténybeli és jogi érvekre, valamint a bizonyítékokra (az Elsőfokú Bíróság T-16/02. sz., Audi kontra OHIM ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5167. o.] 71. pontja).

96 Jelen esetben meg kell állapítani, hogy az OHIM 2002. augusztus 2-án továbbította a felperes részére a távmásoló által kiadott, az 1998. november 6-i közlés továbbításának sikerességét igazoló jelentéseit a felszólalás és főképpen a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i 799/1999. sz. határozatának kézbesítéséről, és felhívta a felperest, hogy tegye meg észrevételeit ezekkel az iratokkal kapcsolatban, amit a felperes 2002. október 2-i levelében meg is tett.

97 Így tehát nem vitatott, hogy a felperes ismerte azon tényt, és erről megfelelően véleményt nyilvánított, amely az OHIM 2003. február 13-i és március 13-i határozatainak alapját képezte, így nem hivatkozhat érvényesen a védelemhez való jog megsértésére. Az a tény, hogy 2003. július 4-én, azaz a T-128/03. sz. ügyben a keresetének benyújtását követően, kézhez kapott a felszólalási eljárással összefüggő további iratokat, különösen az 1999. június 3-i és a 2000. január 11-i távmásoló üzeneteket, amelyeket állítása szerint nem kapott meg a fenti időpontban, ebben a tekintetben nem bír jelentőséggel.

98 Végül ki kell emelni, hogy a felperes megemlíti azt a tényt, hogy a felszólalási osztály 2000. október 25-i határozatában nem rendelkezik az in integrum restitutio iránti kérelemről a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozata elleni fellebbezés benyújtására nyitva álló határidő lejárta vonatkozásában, és várja az erre vonatkozó határozat meghozatalát.

99 Valójában a felszólalási osztály hatáskörének hiányát állapította meg az in integrum restitutio iránti kérelem ezen részére vonatkozóan a 40/94 rendelet 78. cikkének (4) bekezdése alapján, úgy ítélve meg, hogy kizárólag a fellebbezési tanács hivatott erről döntést hozni.

100 Az iratokból következik, hogy a felperes nem tiltakozott ez ellen. A 2000. november 22-i levelében kérte az OHIM-ot, hogy fellebbezési tanács hozzon döntést az in integrum restitutio iránti kérelemről a felszólalási osztály 1999. szeptember 22-i határozata elleni fellebbezés benyújtására nyitva álló határidő lejárta vonatkozásá-

ban. Továbbá, a felperes érveinek összefoglalása, amelyet a fellebbezési tanács 2002. szeptember 26-i azon határozata tartalmaz, amely határoz a felperesnek a felszólalási tanács 2000. október 25-i határozata ellen benyújtott fellebbezésről, nem tartalmaz semmilyen erre vonatkozó utalást.

101 Meg kell tehát állapítani, hogy a 98. pontban leírt helyzet nem felel meg a T-128/03. sz. ügy tárgyának, és a felperes egyszerű hivatkozása annak további egyértelmű és pontos megjelölése nélkül, hogy mennyiben sértették meg akár a 40/94 akár a 2868/95 rendelet rendelkezéseit, nem tekinthető a hatályon kívül helyezés alapos indokának sem a T-128/03. sz., sem a T-380/02. sz. ügyben.

102 A fenti megállapításokból együttesen következik, hogy a felperes által benyújtott kereseteket teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

103 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére. Mivel azonban a beavatkozó válaszbeadványában nem kérte költségeinek megtérítését, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A keresetet elutasítja.**

2) **A felperest kötelezi a saját, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) költségeinek viselésére.**

3) **A Chipita International SA maga viseli saját költségeit.**

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. április 19-i nyilvános ülésen.

H. Jung M. Vilaras

hivatalvezető elnök